

To jsi ty

Hana Zagorová

Kdo mi to spánky v dlaních svých krásně vězní?
Kdo ve mně píseň probouzí, když nezní?
Kdo mi to k svátku dětí dal dětskou tvář?
Kdo mi to slunce kreslí na polštář?

Kdo mi to z bláta vykouzlí úsvit sněžný?
Kdo mi to vdýchl do očí svět něžný?
Pro koho chci být hezká vším, co jen mám?
Víš nejlíp sám!

Je to kluk, přitom už
je to muž, co má zvuk,
stačí ťuknout, hnedka ví,
co je čí a co pak,
co je fér, co je brak,
je to chlap a nebrečí.
Netouží na všech stránkách mít fotku svou,

má přece mou!

Kdo moji lásku tajných míst v pláči tuší?
Kdo mi to básně začal číst, když prší?
Kdo mi to první tykal sám bez ptaní?
Kdo mi to říkal, že mě ubrání?

Kdo mi to v trávě najde míč, když se šepí?
Komu to dávám druhý klíč svých dveří?
Komu to šeptám ve snách, mé slunce hřej?
Víš, poslouvej!

Je to kluk, přitom už
je to muž, co má zvuk,
stačí ťuknout, hnedka ví.
Vždycky ví, co mu chceš,
co je fér, co je lež,
co je dívčí tajemství.
Pro každý cíl své touhy má vždycky šíp,

vím, znáš ho líp!

Takže už s pravdou ven,
je to muž, trochu sen
nebo přání, jestli smím.
Prostě mám pocity,
že ten kluk, to jsi ty,
co ho znám a chodím s ním.
Možná mi zítra povíš sám o moc víc,
víš, stačí říct.
Nananá...